

Patrocinium Defvncutorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 2. Vbi sit Coeli atrium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

*Respondetur argumentis adversa
partis.*

49.
*Solvuntur
obiecta.*

DICET aliquis primum: Apostolus Paulus, & post eum Sancti Patres, quando de Purgatorio agunt, etiam justos igne plecti perhibent. Cur igitur nos aliquos purgandos igne eximimus? At respondetur argumentum illud esse, ut aiunt, negativum, atque adeo nihil urgere. Neque verò negamus solemne Purgatorii supplicium esse ignem, quod illi dumtaxat volunt, sed asserimus subinde tam parum superesse expiandum, ut sola damni poena sufficiat.

Dicet deinde: quavis culpâ duplex malitia continetur, prior aversionis à Deo, posterior conversionis ad res conditas: ut igitur aversioni semper respondet poena damni, quare conversioni non semper respondet poena sensûs? Respondeo quia nihil est necesse: potest enim utraque hæc malitia, vel sola poena sensus castigari, ut patet in suppliciis hac in vitâ divinitus influctis, vel solâ poenâ damni, ut in Moyse terrâ promissionis excluso, ut prius diximus.

Dicet præterea: poena damni, cum privatio sit ac proinde nihil, consistit, ut loquuntur scholæ, in indivisibili; non est igitur, cur in diversis dispare poenas creare possit. At distinguitur sequela: nam si sola spectetur privatio, conceditur: sin autem vel cum majori ad beatitudinem juce, vel cum turpiore privationis causâ, vel cum aliâ ejusmodi ratione consideretur, satis exploratum est posse illam diversos parere motores, ut patet in humanis, ubi privatio regni varios variè cruciare solita est, & verò necesse est in damnatis hanc varietatem cruciatuum admittere, ne Antichristum, Luciferumve pari damni poenâ, cum reo unius noxæ lethiferæ torqueri dicamus.

§. 2.

Vbi sit cœli atrium.

50.
*Vbinam sit
locus poenæ
solius dam-
ni.*

HOc igitur, quod primò mihi proposueram, constituto, tempus esse aliquod, quo animæ solâ damni poenâ crucientur; proximum est, ut locum ejus supplicii inquiramus. Ubi statim occurrit, quemcumque illum assignemus, ad Purgatorium pertinere, ut quaternarius locorum, quem animis corpore solutis Theologi tribuunt, retineatur. Deinde non videtur ille sub terræ viscera abditus esse: quoniam ejusmodi situs tenebris obstitus, & averno vicinus, pars poenæ sensûs

est, cujus tamen immunes animas statui-
mus. Neque verò tellus ut plurimum
apta illis sedes est, tum quia jam nihil
commercii habent cum terrâ, nihilque
terreni, tum quia hæc proprium viatorum
domicilium est.

Quis igitur locus? An Paradisus terre-
stris? Ita quidem censet Carthusianus de
Judicio particulari, c. 31. sed minimè au-
diendus. Primum quia jam ille non extat,
quippe cum reliquâ terrâ, ejusque altissi-
mis montibus diluvii aquis per integrum
annum eam occupantibus, obrutus, viola-
tus ac dissipatus. Quod vel inde patet,
quod terra tota, præsertim circa Mesopo-
tamiam, & Armeniam prorsus comperta
sit, & habitata. Atque ita sentiunt Olea-
ster, Eugubinus, Catharinus, Pererius,
Jansenius, Suarius, Bonfrerius, aliique.
Nec refert quod Ecclesiasticus cap. 44.
dicat Enoch translatus esse in Paradisum;
tum quia ea vox *Paradisi* Græcè non ha-
betur; tum quia quemlibet locum amœ-
num significat, ubicumque situs sit. Sed
fac extare Paradisum terrestrem, quod
plerique Patrum autumant, certè ille in-
nocentiæ locus est, & voluptatis. At ani-
mæ illæ, & reæ sunt, & beatitudinis mora
mœstissimæ. Ille, sedes est Enochi, &
Eliæ, felicitate naturali, imò, & divinis
solatiis, authore Suario, fruendum. Quo-
modo ergo carcer expiatorius animarum?
Præterea sensibilis illa ejus amœnitas, ab
arboribus, fluviiis, floribus, & id genus re-
bus sensum delectantibus, profecta, quæ
Carthusianum ad eam sententiam pellexit,
ut amœnitatem loci illius expiatorii variis
ostentis significatam in Paradiso quæreret,
animas corpore liberas, atque ipsa cogni-
tione naturæ rerum pasci solitas, parum
profectò afficit, vel etiam admodum nihil.
Quare meo quidem judicio alius illis in-
veniendus est locus, alia custodia.

Ubinam itaque illâ? An fortè in aëris
aliqua regione? erit qui autumet, nempe
ad faciliorem in terras descensum subsidio
mortalium flagitando. Nam firmamen-
tum quidem, quod à terra octuaginta mil-
lionibus leucarum distat, aut locus aliquis
illi vicinus, videri potest animarum ope
nostrâ continenter egentium minus com-
modum domicilium. Sed tamen cum
eorum pernecitas summa sit, & status à
beatifico proximè ablit, & D. Melchitildis
in visione inferiùs, num. 142. memoranda
locum illis cœlo vicinum assignet, nihil
rationi dissentaneum dixerit, qui earun-
dem domicilium vel in firmamento, vel
etiam proximè Empyreum collocarit:
cum locus respondere debeat dignitati.

Porrò

51.
*Non est
Paradisus
terrestris.*

52.
*Vbi sit or-
dinarius
locus.*

53. *Cur vocetur Caeli atrium.* Porro locum illum nonnulli, rectè cœli atrium nominant; sive quòd quemadmodum atrium domui ac palatio proximè contiguum est, ita locus ille cœlo; sive quòd ob altitudinem, cœlestis atrii similitudinem habeat, præsertim cum velut ex atrio in palatium, sic ex eo detur aditus in cœlum Empyreum, ac regiam Beatorum.

54. *Cur velut pratum ostendatur.* At, inquis, cur in plerisque ostentis, ubi de eo agitur, velut amœnissimum pratum, hortusve elegantissimus juxta ac florentissimus describitur, si in aère, aliòve superiore loco situs est? Respondeo, ad denotandum animarum in ea degentium statum. Utique animæ illæ dotibus naturæ pariter ac gratiæ florent, quæ quidem jam exerunt sese, tum quia extra inferas tenebras, ignemque vindicem: tum quia nihil nisi cœli desiderium patiuntur, quod earum splendorem non supprimit. Quæ etiam causa est, cur fulgidæ appareant. Adde spem proximæ beatitudinis vernante horto optimè expressam, & amœnitate pratorum ridendi bellè adumbratam videri.

55. *Ubi extraordinarius ejus locus.* Cæterum ut Purgatorium pœnæ sensus duo fortitur loca, ordinarium scilicet, & extraordinarium; ita & Purgatorium pœnæ solius damni. Ordinarius ille est, de quo proximè egimus. Extraordinarius, quemcumque spiritibus Deus extra ordinem assignat. Sanè extat apud Petrum Damiani, lib. 3. epist. 10. Historia cujusdam mulieris, cui Mauroza nomen, quæ sacro Assumptæ Virginis die Romæ in hujus æde Capitolinæ visendam alteri se obtulit, dixitque se cum aliis ope Mariana lustralibus tormentis istâmet luce liberatam, passim loca illius honori dicata perlustrare, ut gratias pro tantâ gratiâ perageret. In cujus rei fidem prædixit fore, ut ea, cui se spectabilem præbebat, eâdem post annum lapsam die, vivis excederet, quod, & contigit; cum hæc corporis maceratione, & reliquâ salutis procuratione ad mortem se comparasset. Quare credibile est alias quoque animas identidem in terris agere, seu ex atrio cœli egressas Numinis permisso, ac voluntate, seu ad certum aliquem, præsertim ubi peccavere, locum, propriè destinatas.

56. *Faustumne, an infastum Caeli atrium.* O cœli atrium, ubicumque sis, mentem nostram variâ cogitatione velut discindis. Quale enim te dicam? Faustumne, an infastum? Nam faustum quidem indicat certa spes proximæ beatitatis. Quo nomine huc allici potest Regius Psalter, dum sic canit: *Melior est dies una in atriiis tuis super millia.* Ut enim atrium templi Jerosolymitani nomine, ita re ipsa atrium tem-

pli cœlestis referebat. Infaustum autem convincunt ea, quæ deinceps à nobis explicabitur beatificæ visionis mora, quæ utcumque brevis sit, semper tamen nimis est diuturna: de quâ idem Vates: *Heu mihi!* exclamat, *quia incolatus meus prolongatus est.* Jure itaque te faustum dicam, & infaustum: meritò aspirabo ad te, velut ad portum quemdam ex hoc vitæ mortalis oceano naufragiis infami: nec immeritò te metuum, quippè animis jam solutis, & ad iter cœlestis expeditis molestissimum. Interea verè beatos prædicabo illos qui statim à morte, recto ac celeri volatu super atrium evecti, in cœlesti palatium se è vestigio inferunt.

ARTICULUS IV.

De Purgatorio S. Patricii.

DE illo dicere operæ pretium duxi, tum ne rudi populo imponatur innu-merum rerum narratiunculis de Purgatorio, unde illius fides detrimentum pati possit, tum ne hæreticis ansa detur eam calumniis, ut sit, impetendi. Ut igitur ordine procedam, de eo Purgatorio dicam primo, quid circumferatur; tum quid videatur sentiendum.

Carthusianus itaque sic de illo scribit de quatuor novissimis, c. 48. Cum S. Patricius, prædicaret Hibernis, nec eos per miracula, neque per comminationem futurarum, pœnarum, nec per promissa cœlestium, gaudiorum posset convertere, dicentibus, ipsis Hibernis se numquam credituros, nisi aliquis eorum ipsa tormenta impiorum, & gaudia electorum conspiceret. Tunc Dominus meritis & precibus Beati Patricii, monstravit eum locum, fossam, seu puteum, per quem intraretur in Purgatorium quoddam, in quod aliqui intraverunt, nec redierunt: aliqui verò ingressi, fuerunt regressi, qui scilicet constantes manserunt in fide in omni quæ eis evenit tentatione ac pœnâ. Ita Carthusianus.

Et paullo post pœnam exponit: Postmodum, ait, miles nomine Egneus, (Oeneum appellat Henricus Salterienfis), Purgatorium illud ingressus primò à dæmonibus in ignem validissimum est projectus, sed nomine JESU invocato protinus est ereptus. Deinde à dæmonibus tractus fuit ad campum latissimum, omni dolore atque miseriis plenum, in quo erant innumerabiles homines utriusque sexus, ac diversæ ætatis, nudi, ac in terram prostrati, ventre humo adhærente, qui omnes

57. *Ostenditur à S. Patricio*